

**Mluvené Slovo skrze
Williama Branhama**

SMYRNENSKÉ OBDOBÍ CÍRKVE

**kázáno 6. prosince 1960
v Jeffersonville, Indiana USA**

Smyrnenské období církve
6. prosince 1960
v Jeffersonville, Indiana USA

Pomodleme se!

Blahoslavený Otče, radujeme se dnes večer z jistoty, že již nyní v sobě neseme nesmrtelný život. Život našeho Boha, rozdělený ohnivými jazyky se posadil na každého z nich „a všichni byli naplněni Duchem svatým a začali mluvit jinými jazyky, jak jim to dal Duch vymlouvat.“ (Sk. 2, 4)

Ó Otče, jak Ti děkujeme, že jsi se sám Svě církvi sdělil. Nás neudivuje, že jsi řekl: „Onoho dne poznáte, že Já jsem ve Svém Otcí a vy ve Mně a Já ve vás.“ Bůh nebes bydlí mezi Svým lidem. „Jen ještě malý čas, pak Mě svět již neuvidí; ale vy Mne uvidíte, Já žiji a vy máte také žít. JÁ budu s vámi, ano, ve vás až do konce světa.“ V každém období církve jsi byl zde jako ten stejný včera, dnes a až na věky. Poznáváme Tě podle skutků, které vykonáváš. „Tato znamení budou následovat těm, kteří věří.“ Pane, poznáváme, že vrcholný bod všech období se blíží, čas co nevidět přejde do věčnosti. Ó Bože, náš Otče, jsme tak šťastni, když víme, že v tomto čase žijeme jako zbytek. Zkušujeme svůj život, abychom zjistili, jaké máme motivy a pohnutky. Zjišťujeme, že Duch svatý nás zajal do Svého vlastnictví.

Ó Bože, necht' každý ve Tvé Boží přítomnosti pozná, v jakém období žijeme a rychle prchneme k Pánu Ježíši Kristu, neboť je jasně napsáno: „Jméno Pána je hradbou přepevnou. Spravedlivý se k ní uteče a je ochráněn.“ Ó Bože, přijď dnes večer dolů a pomaz nás, Pane. Přiveď pomatené a bloudící zpátky, Pane. Pohleď na ty ubohé ovce, Pane. Ony neví, čemu mají věřit. Všude se volá po pastýři. Prosíme Tě, Otče, aby slyšely toho velikého Pastýře ovčího stáda, Pána Ježíše. Necht' On dnes večer skrze Svého Ducha řekne: „Mé dítě, pojď ke Mně a Já ti dám sobotní odpočínutí ve kterém jsi zapečetěn pro své věčné určení. Ne vrhán sem, a tam, neboť vidíme, že čas spěje ke konci. Dej, to Otče. Mluv skrze mluvčího a otevři uši těch, kteří to přijímají, neboť my všichni slyšíme. Prosíme v Ježíšově jménu. Amen.

Můžete se posadit.

Dnes večer budeme probírat druhé období církve. Vidím, že si mnozí dělají poznámky, proto bych to chtěl pokaždé znovu jasně vyzdvihnout.

To druhé období církve bylo Smyrnenské. Začalo ve stejném čase, když skončilo období církve v Efezu. Období Efezské probíhalo v letech 55-170 po Kr. Tato církev vytrpěla pronásledování a nese korunu mučedníků. Byl to sbor soužení. Božím zaslíbením pro vyvolené v církvi byla koruna života.

Každá církev má hvězdu, již Pán držel ve Svě ruce a ta reprezentuje zvěstovatele pro každé období církve. Podle mého názoru byl zvěstovatelem Efezského církevního období Pavel. Bible neříká, kdo oni byli. Založil sbor v Efezu a byl pro ono období církve Božím služebníkem, který církvi přinesl světlo. Jan je převzal a nesl dále. Potom Polykarp.

Věřím, že Ireneus byl pro období církve ve Smyrně. Chtěl bych udat důvod, proč jsem zvolil Ireneu místo Polykarpa. Mnozí duchovní a učitelé Bible zastupují mínění, že andělem sboru byl Polykarp. Polykarp byl Janovým učedníkem. To je pravda. On zpečetil své svědectví jako mučedník. Probodli mu srdce. Byl velký, významný muž; milý, bohabojný člověk. Bezpochyby jeden z největších křesťanů, které jsme kdy měli. Proti jeho životu se nedalo nic namítat.

Irenea jsem zvolil proto, že stál Písmu blíže než Polykarp, neboť ten se přikláněl římské ideji, založit organizaci. Ireneus byl důsledně proti tomu. Důrazně to odmítal. Jak všichni víme, na koncilu v Nicei vyvstala veliká sporná otázka, zda je Bůh tři nebo jeden. Ireneus zastupoval stanovisko, že Bůh je Bůh a sice jen jeden.

Chtěl bych číst z knihy „Přednicejší otcové“ (Anglické vydání) – svazek 3 – jeden citát. „Všechny oznámené projevy vyjadřují označení nebo tituly stejné bytosti.“

Vidíte, snažil se ukázat, jak Ho označovali: „Otec, Syn a Duch svatý.“ On řekl: „To jsou tituly, nikoli jména, ale tituly jedné Bytosti.“ Přesně to stejné učíme ještě dnes. Například v anglickém vydání nacházíme v závorkách: „Pán, Mocný, Pán, Otec všech, všemohoucí Bůh, Nejvyšší, Stvořitel

atd." Toto nejsou jména a tituly po sobě následujících rozdílných bytostí, nýbrž jedné a té samé. Amen. Jméno jednoho Boha, Otce všech, který dává všechno všem; ten zehnající všechno, co existuje.

Ireneus řekl: „Všechny tyto tituly jsou shrnuty v jednom jménu, v jednom Bohu. Jsou to jen označení toho, co On jest. ON je Růže Sáronská. To On je – to je titul. ON je jitřní Hvězda. ON je Alfa. ON je Omega. To jsou vyjádření toho, co On je. ON je Otec, On je Syn, On je Duch svatý, ale existuje jen jeden Bůh. Jeden Bůh a jeho jméno je Jeden. Na základě toho míním, že Ireneus byl ve svém zjištění a výkladu Písma naprosto přesný.

Z té knihy bych vám chtěl přečíst něco jiného: „Jak se to stalo?“ (How did it happen?) Napsal to historik R.C. Hazelton. Jsou to dějiny první generace. Na straně 180 se píše: „Duchovní dary v čase Ireneia v letech 177-202 po Kr.“ Cituji to, protože se to natáčí na pásek. Bylo to v době Ireneia, kdy většina apoštolských sborů ve Francii měla všechny dary Ducha svatého. On to učil.

Vidíte, lidé z jeho sboru v Lyonu, ve Francii, mluvili v jazycích. Ne zřídka se stalo, že byl někdo probuzen z mrtvých. Uzdravování se v těchto sborech dělo denně všude, protože Ireneus věděl, jak se vyučuje. Divy se děly neustále. Tyto sbory skutečně nikdy nebyly bez působící přítomnosti Boží, buďto skrze vidění anebo divy přírodních živlů – divy, kterými byli křesťané onoho času upamatovávaní na to, že jsou Jeho milovanými učedníky. Ale nemůžeme z dějin doložit ani jediný příklad, že by mrtví byli probuzeni v katolickém kostele. Historici podávající zprávy neměli zájem někoho upřednostňovat, nýbrž pravdivě informovat. Proto mám za to, že tím zvěstovatelem byl Ireneus, neboť měl stejnou víru, kterou Pavel a učedníci předávali dále. Věřím, že byl andělem církve Smyrnenské, neboť měl stejná biblická učení. Stejná duchovní učení na základě Slova Božího způsobí v každém čase to stejné, jestliže jen jednoduše následujete Božím odkazům a plníte je až do posledního písmene, nehledě na to, co říká sbor. Jednoduše je následujte tak, jak je to napsáno a ono to vypůsobí to stejné. To dělal Ireneus.

Mám za to, že Polykarp byl milý muž, ale řekl jsem již, že byl příliš nakloněn k organizování církve, jak to činili Nikolaité. Oni církev zorganizovali a spojili se do nějakého bratrství. Rozumu se to jevílo správné, ale sledujte, že Duch je rozumu tak daleko vzdálen, že ani nemůžeme podle Ducha správně myslet. „Mé myšlenky jsou vyšší než vaše myšlenky, praví Bůh. Moje cesty jsou vyšší nežli vaše cesty.“ Existuje jen jedna cesta, jak to dělat, a to je v tom, následovat Mu podle Jeho konceptu. To souhlasí.

Kdybych chtěl jet odtud do Chicaga, mohu si vzít kompas a říci: „Chicago leží tímto směrem“, a již se dám na cestu. Tak bych se nedostal ani z Jeffersonville. Vidíte, musím mít silniční mapu. Existuje silnice, která směřuje na Chicago, po níž bych tam dojel asi po 6-7 hodinách jízdy. Nemohu jet kteroukoli trasou. Ani letadla nemohou. Musí letět v určité výšce a předepsanou trasou a té se musí držet.

Bůh cestu urovnal. Bůh má urovnanou cestu pro Svoji církev, pro Svůj lid. Nikdy neměl v úmyslu postavit ji pod kontrolu papežů, kardinálů, arcibiskupů nebo dohlížitelů. Duch svatý je vychovatelem církve živého Boha, který ji vyučuje. Kardinál nebo kněz nemá být nikým ve sboru vyhlášen za svatého. Na Ducha svatého má celé shromáždění stejné právo, jako kazatel, pastýř, diakon, pokladník atd.

Slovo „Nikolaité“ jsme již včera probrali. V řečtině znamená slovo „Niko“ – „přemáhat, vítězit“, laiky podmanit, zvítězit nad nimi a vydat je lidskému řádu, – duchovní, kteří je vyučují, ale používají své vlastní závěry. Tímto způsobem probíhal „Nicejský koncil“. Mnoho se jich sešlo a stanovilo své vlastní požadavky. Ve čtvrtek budeme mluvit o Nicejském koncilu, proto bych vás tím nyní nechtěl dlouho zdržovat. Tam byl utvořen římsko-katolický kostel skupinou lidí, kteří se obrátili skrze Pavla, Ireneia, Martina atd. Byli to obrázení z pohanství ke křesťanství, ale chtěli církev zavést zpět do starozákonní formy služby. Chtěli mít velekněze, apoštolské následnictví, které z jednoho papeže přechází na druhého. Kdybychom mohli Bibli projít, poznali bychom, že přesně to je pravda. Bůh od samého začátku tuto věc zatratil.

Včera večer jsme probrali, že On řekl: „Nenávidíš skutky Nikolaitů, které i Já nenávidím." Bůh nikdy neměl v úmyslu, nechat církev řídit lidmi. Bůh Svoji církev řídí. ON ji řídí skrze dary Ducha. Dary Ducha jsou v církvi korigovány Duchem. ON má ve Svě církvi také pět služeb.

Jako první apoštoly (misionáře). Nejvyšší povolání je povolání apoštola. To slovo znamená „vyslanec". Proč byla dána přednost tomu, nazývat je misionáři, to nevím, neboť oni jsou apoštolé – vyslanci. Apoštolé, proroci, učitelé, evangelisté a pastýři. To jsou Bohem zvolené úřady pro Jeho církev.

Potom je v každém lokálním sboru devět darů Ducha, které jsou v činnosti mezi lidem. K tomu patří poznání, moudrost, dary uzdravování, dar divůčinění, mluvení v jazycích, výklad jazyků atd. Všechny jsou obsaženy v lokálním sboru. Každý jednotlivec ve sboru má individuální službu a tato individuální služba se odehrává v plném souladu s celou službou – ke vzdělání Těla Ježíše Krista.

Aby vám to neuniklo, tak to dnes večer nakreslím.

Těch sedm sborů byly Efez, Smyrna, Pergamon, Tyatira, Sardys, Filadelfia a Laodicea.

Na počátku byl sbor **Efezský**. Tato církev měla plnost Ducha. Ale na konci tohoto období byli ti Duchem naplnění zatlačeni do pozadí.

Smyrna – v tomto období byli vytlačeni ještě více.

Pergamon – zde zbylo již jen málo.

Tyatira – „Mám proti tobě ..." Ó, až budeme probírat období Tyatirské!

Sardys – potom vzal Bůh Němce jménem Martin Luther. Ten přinesl do církve zvrát. On kázal ospravedlnění.

Filadelfia – Potom k tomu bylo něco přidáno. John Wesley vystoupil a kázal posvěcení.

Laodicea – V tomto období církve jsme byli zavedeni zpět ke křtu Duchem svatým a stejným divům a znamením. Po 1500 letech temného období jsme se vrátili. To byl nejdelší úsek církve, jaký jsme měli. Nově to vyšlo skrze ospravedlnění, posvěcení a křest Ducha svatého. Bible předpovídá, že na konci tohoto období bude jen menšina, která bude utiskována.

Letniční sbor udělá totéž, co Nikolaité tehdy na začátku! Ó Bože, umlč mne, dokud k tomu tématu nedojdu. Já to vidím, můžete to vidět vy?

Ukáži vám, že zvěstovatel tohoto období církve bude nenávidět denominace. Duch v dětech se pozdvihne. Tak to bylo vždycky.

Sledujte, že na počátku to bylo mocné, ale stále více to ubývalo, až to bylo úplně udušeno! Pak to ale znovu vzešlo. Luther to přinesl zpět skrze ospravedlnění. Posvěcení a křest Ducha svatého následovaly. Přímo v konečném čase to bude zase skoro udušeno. Bude jen něco málo zbývat, aby se naplnilo Slovo, že čas bude z důvodu vyvolených ukrácen a rychlé dílo dokonáno, jinak by nebylo zachráněno žádné tělo. To se stane v konečném čase. Pamatujte si to!

Nyní bychom chtěli začít se Smyrnenským obdobím. Věřím a doufám, že souhlasíte, že hvězdou tohoto období církve byl Ireneus. Byl to Boží zvěstovatel. Jeho služba zasáhla celou zemi až do Francie, kde zakládal sbory. Každý z nich byl vzdělán na křtu Duchem svatým.

Mluvili v jazycích, nemocní byli uzdraveni, mrtví křišeni, prikazovali přírodním živlům; denně se děly divy. Věděli, že živý Bůh bydlí mezi Svým lidem. On byl mužem Božím. Je psáno, že Nikodém řekl Ježíšovi: „Nikdo nemůže činit tyto skutky, jedině, že by Bůh byl s ním."

Smyrna bylo veliké přístavní a obchodní město – třetí největší město v Asii, které obchodovalo se západem. Proslulo bohatstvím, chrámy, budovami, školami, medicínou a vědou. Židé, kteří tam žili, evangelizovali. Lid ve Smyrně. Polykarp byl jejich první kněz. On a jiní věrní služebníci položili základ hluboké víry Boží ve věřících ve Smyrně. Církevní otcové prvního času pozdvihli pravdu ve Smyrně vysoko.

Jméno tohoto období bylo Smyrna a znamená „hořkost" – „myrha", neboť oni umírali. Bůh sám dosvědčil, že byli církvi vystavenou pronásledování. ON viděl jejich pronásledování a dal jim milost všechno snést. Viděl jejich soužení a dal jim vítězství nad smrtí. Věděl o jejich chudobě a dal jim Svě bohatství. Sbor ve Smyrně prošel ohněm soužení – byli upalováni – ale pro Něho to bylo libou vůní. Mám na mysli ten zbytek, ne starý sbor ve Smyrně, nýbrž tu menšinu v něm.

Deset dní soužení znamená deset let krvavého pronásledování. V té době panoval Dioklecian. Nejkrvavější pronásledování od Nera nastalo v letech 303-312. Pán ty své ve Smyrně napomínal, aby byli věrni až do smrti, jako byl On. Slíbil jim korunu života. Bůh přemožitelům soužení zaslíbil vítězství nad druhou smrtí. „Nebojte se těch, kteří usmrcují tělo, ale toho, který usmrcuje duši.“ Ti ve Smyrně měli vytrvat až do konce. „Nebojte se, neboť vám bude dána koruna života.“

Pronásledování křesťanství jsou v těch obdobích znázorněna. To ve Smyrně je významné. Bude-li Pán chtít, pak to nyní blíže probereme. Dnes večer začneme s 2. kapitolou 8. veršem. Co jsme zjistili včera večer? ON nenáviděl Nikolaity. Co dělá Bůh? Co zjistíme nejprve? Zjevení Ježíše Krista, co a kdo On je. Jako další jsme zjistili, že On má v ohavnosti, jestliže nad církví panuje ještě někdo jiný kromě Něho samotného. ON je žárlivý Bůh.

Zde bych se chtěl zastavit a něco citovat. Neboť tu máme jen 4 verše. Kolik vás ví, co řekl Samuel, ten dobrý prorok, když Izrael chtěl být jako ostatní svět? Můžete si na to ještě vzpomenout? Ten prorok jim řekl: „Neděláte dobře!“ Ale oni chtěli být jako Filištínští a ostatní. Stejně se stalo v prvním období církve. Je zarážející, že lidé nechtějí uznat Boha jako svého vůdce. Chtějí následovat člověka. Izrael se dopustil té největší chyby, jakou kdy udělal. Skrze milost již měli proroka, vůdce. Beránek jim byl dán na smíření. ON jim dal pokrm s nebe a všechny ostatní dobré věci, které obdrželi skrze milost. V 2. Moj. 19 chtěli navzdory všemu zákon. Chtěli doktory teologie, muže, kteří by k tomu přidali to své. Člověk chtěl být vždycky chytřejší než jeho Stvořitel, ačkoli se tím sám zabil. Před několika týdny jsem o tom mluvil.

Jestliže je něco zkříženo, je s tím konec. Nemůže z toho nic nového vzejít. Mezek se nemůže znovu plemenit, neboť je kříženec. Ze zkříženého zrna nemůžete očekávat žádný výnos. Může vyrůst, ale je neupotřebitelné. Všechno zkřížené je nezpůsobivé. Křížené náboženství není dobré. To se vztahuje na všechny, kteří k Božímu Slovu něco přidávají nebo dělají, co se Bohu nelíbí. Může to vypadat pěkně, jako křížené zrno, které předčí to přirozené. Starý mezek zvládne více než dva koně. Nejsou to ale skutky, bratři, je to milost, skrze kterou jsme zachráněni. Nebyli jsme zachráněni skutky, ale milostí. Nedomnívám se, že myslíte, že tyto poznámky jsou zbytečné. Sedíte tu napjatí, to cítím, neboť tu jsou přítomni presbyteriáni, metodisté a jiní. To víme. Mám za to, že se musíte tu a tam uvolnit a jednou všechno setřást.

Slyšte! Všechno křížené je bez užitku. Musíte vzít originál, tak, jak to Bůh udělal. Pak máte něco pravého. Zjistíme, že Bůh izraelskou církev na cestě provázel, sytil je, staral se o ně a všechno pro ně udělal. Přesto hleděli k Filištínům a Amorejům naproti a řekli: „Také chceme krále! Oni mají něco, co my nemáme.“ Totéž dělají lidé ještě dnes.

Sestry se dívají na televizi a pak se chtějí oblékat jako herečky. Nemohou to snést, když nemají stejné šaty. Ženy ve městě slyší říkat: „Ó, nejsou hezké?“ Co je vám do toho, jak se oblékají? Ale lidé jsou takoví. Již jsem řekl, že je to čas napodobování. Jeden druhého napodobuje. Nyní je tolik Elvisů Presleyů, že by se nevešli do vagónu, protože se proslavil. – Napodobování.

Totéž je v náboženství. Četl jsem dějiny o Martinu Lutherovi. Historici, vy víte, že tam stojí následující: „Div nespočíval v tom, že protestoval proti katolickému kostelu a měl s tím úspěch, veliké tajemství lze spatřovat v tom, že se dokázal distancovat od všeho fanatismu, který jeho probuzení provázel.“ On stál na Slově. Div spočíval v tom, že Bůh ho zachoval zpřímá a ve střízlivosti.

Lid izraelský přišel za Samuelem a řekl: „Ustanov nám krále!“ Pán mu řekl, že On je proti tomu, právě tak odmítá organizace. Jak to zavrhl tehdy, tak zavrhuje organizace i dnes. ON není proti organizaci, ale proti organizacím. Organizmus mít musíme, ale organizace nepotřebujeme, neboť jimi se stanoví hranice. Zeptáte-li se: „Jsi křesťan?“, odpověď zní: „Jsem metodista!“

„Jsi křesťan?“ „Jsem baptista!“ Ale s tou věcí samotnou, s křesťanem, to nemá nic společného.

Na podiu jsem se zeptal jedné dívky: „Jsi křesťanka?“

Odpověděla: „Musím ti říci, že zapaluji každý večer svíčku.“ Jako by tohle mělo něco společného s křesťanstvím. Jeden muž mi řekl: „Já jsem přece Američan.“ Ani to s tím nemá nic společného. Jste křesťany, protože patříte k jinému království, totiž k tomu nahoře.

Co udělal Samuel? To stejné, co Bůh. Svolal Izrael a řekl: „Zde jsem. Předstupte před Pána a Jeho pomazaného. Řekl jsem vám kdy něco, co by nebyla pravda? Nejsem Božím prorokem mezi vámi? Zdali jsem vám oznámil něco ve jménu Pána, co by se nenaplnilo?" Tak s nimi Samuel mluvil. Zdali vás Bůh neživil a nestaral se o vás a nečinil všechny tyto věci? On řekl: „Hřešíte, jestliže jednáte jako ostatní národy. Chtěl bych se vás zeptat, zda jsem vzal kdy vaše peníze? Prosil jsem vás kdy o nějakou oběť nebo jsem vám řekl něco ve jménu Pána, co by se nenaplnilo?"

Oni řekli: „Ne, nežádal jsi naše peníze. To souhlasí. Nikdy jsi nám neřekl něco ve jménu Páně, co by se nesplnilo."

Pak on řekl: „Pak mne poslouchejte! Hřešíte, když chcete dělat to, co ostatní." Přesto chtěli krále. Ať správně nebo převráceně, chtěli svůj nápad prosadit. Stejně to udělal sbor v Efezu, když přijali učení Nikolaitů. Tím dosáhli toho, že se pohanství spojilo s křesťanstvím a zplodilo to 1500 let temného období. Luther je vytáhl. Ale potom udělali to stejné jako v Efezu.

Nuže vidíte, ten svícen tam nestál jen tak; světlo pomalu sláblo a křesťanství bylo rdoušeno, když se od toho původního odchýlilo. Ale Ježíš Kristus stál uprostřed sedmi svícňů v podobě kříže. Jeho pravá ruka byla na prvním a levá na posledním sboru. Jedna ruka držela první období a druhá poslední. ON byl obojí – Alfa a Omega, ale všechno ostatní bylo mezi tím, – ostatní poselství. Ale On řekl: „Alfa a Omega". Duha, oblouk smlouvy, byl nad jeho hlavou. (Kap. 4, 3)

Dejte pozor! Světlo, které začalo o letnicích, pomalu uhasínalo. Ireneus, Polykarp a všichni ostatní muži zpečetili své svědectví svou krví, až bylo křesťanství zatlačeno do temného období.

V prvním období světlo vyšlo. Stále více a více bylo osvětleno. Vidíte, jak to od onoho dne zase začalo svítit. Bylo předpověděno, že na konci tohoto Laodicenského období to bude vlažné. Jestliže nikolaitství to do toho zavedlo, proč chceme to stejné v letničních sborech?

Víte, že Písmo říká, že vystoupí šelma a jak víme, vztahuje se to na římské papežství. To souhlasí. Potom bude zformován obraz šelmy. Co je obraz? – Něco, co se rovná tomu původnímu. To nastane skrze sjednocení konfesí. Letniční hnutí k tomu patří. Přijde čas, kdy budete muset k nějaké organizaci patřit, jinak nebudete moci své dveře otevřít. Uvidíte, že to souhlasí. Proto na to klademe takový důraz. Oni se zorganizují a vás dostanou do úzkých, že nebudete moci kupovat ani prodávat, jedině, že byste měli znamení organizace. K tomu to spěje.

Tak tomu bylo v uplynulých časech, když je upalovali. Když jsem stál v té aréně, plakal jsem jako dítě. Myslel jsem na to, jak zaujali místa gladiátorů a vzpomínal jsem na mnohé své křesťanské bratry, kteří byli trháni a sežráni lvy nebo roztrháni na kusy, – na všechny ty ženy a malé děti, jestliže na to myslím, že všichni zemřeli ve víře, jak bych je nyní mohl opustit? Ne, bratři. Ó Bože, dovol mi nastoupit za víru, která byla jednou předána svatým, nehledě na to, jak v tom člověk nenachází zalíbení.

Volali mi mnozí velcí kazatelé a také jiní mi před několika dny řekli: „Bratře Branhame, jestliže s tím nepřestaneš, postaví se proti tobě každá organizace." Na to jsem řekl: „Ale ten Jeden v nebi proti mně nebude." Já vyhlížím po Něm. Já ty lidi v každé organizaci miluji. Řekl jsem vám snad kdy něco ve jménu Pána, co by se nestalo? Bylo všechno, co bylo řečeno a činěno správně? Prosil jsem vás kdy o peníze? Pak se od organizací vzdalte. Buďte v Kristu svobodní a vždy dovolte Duchu svatému v církvi a skrze církve působit. Záleží jen na tom, abyste odstranili ty malé rozdíly. Všechny ty takzvané pocity, které chováte proti bratřím. Odstraňte tyto věci! Nedovolte žádnému kořenu hořkosti vzejít ve svých duších. Jestliže to dovolíte, vyschnete.

Zůstávejte v lásce. Nedám na to, jak velice vás lidé nenávidí. Přesto je milujte. Jestliže to nemůžete, pak ještě nejste zapečetěni. Potom ještě máte neuzavřené místo. Pojd'te zpět a nechte to zapečetit skrze krev Krista, která vás očistí od všech kořenů hořkosti. Jistě!

Ale hleďte, zkoušíme to nanovo. Letniční požehnání padlo roku 1906. Mezi námi je dnes večer kazatel, misionář z Tibetu. (Neříkám to proto, že je tady.) Doufám, že ještě neodešel domů. Myslím, že tu ještě je a něco nám řekne. Ten muž si může ještě vzpomenout na začátek letničního hnutí. Tehdy nebyla žádná organizace. Všichni měli všechno společné. Jak lehce můžeme zrovna tam učinit ten převrácený krok, který se rozumu jeví tak správný.

Vidíte, jak málo poznal Izrael, když stáli tam u břehu a jásali? Říkáte, že toto náboženství je něco nového. Proč – to je to staré, nejstarší, které existuje. Jistě, než byl stvořen svět, jásali a chválili Boha. Bůh Jobovi řekl: „Kde jsi byl, když jsem zakládal zemi? Když jásaly všechny jitřní hvězdy a plesali všichni synové Boží?". To se stalo, když byl svět stvořen. (Job 38, 4-7).

Nyní se podívejme na Izrael! Oni viděli divy. Oni byli tehdy ti letniční – Izrael, letniční onoho času. Byli vyvedeni z Egypta. Bůh jim požehnal, dal jim každý druh velikých znamení a divů a osvobodil je. Když stáli na břehu, měli tam letniční shromáždění. To měli. Ano. Tehdy Mojžíš a Izraelci zpívali v Duchu. Miriam vzala bubínek a ostatní ženy v tanečním rejci vykročily za ní se svými bubínky. (2. Moj. 15,1-20) Jestliže to nebylo letniční shromáždění, pak jsem nikdy žádné neviděl. Netušili, že té zaslíbené země dosáhnou až za 40 let, ačkoli byla od nich vzdálena jen 40 mil. Trvalo to 40 let, protože zvolili nesprávnou věc. Zvolili zákon, místo aby se nechali vést Duchem svatým. Ohnivý sloup je vyvedl a provázel, ale k tomu chtěli sami něco přidat, když dosadili jisté kněze a hodnostáře – trochu teologie, o které mohli vést spory, místo aby šli kupředu a nechali se vést Duchem svatým. Nejprve byli v Duchu. Bůh všechno připravil, ale oni se chtěli také přičinit.

S tím se dostaneme zpět ke křížení. Nechte přece ty krávy a koně na pokoji. Nedělejte to s těmi potravinami. Věda zjistila, a Reader's Digest o tom psalo, že budou-li nadále potraviny křížit, a lidé se tím budou živit ... Nyní jsou již tak daleko, že ty ubohé slepice ani nemají nohy a křídla a snáší tolik vajec, že do roka uhynou. Ty tkáně jsou tak měkké, že se sotva dají jíst. Lidem kteří to jí, to škodí. To souhlasí.

Víte, že ve Spojených státech vzrostla homosexualita během jednoho roku o 40 procent. Věda potvrzuje, že ženy se rozšiřují v ramenech a v bocích jsou útlejší, ale muži se v bocích rozšiřují a ramena jim ochabují. Stravujete se ze zkaženého semene, sytíte se nepřírozenými věcmi. Vaše tělo bylo stvořeno tak, aby prospívalo při užívání přírodních věcí. Ale co se děje tímto? Přírozený životní běh mužů a žen se tím mění tak, že Hollywood a dokonce naše vláda a všechno ostatní je plné perverzních lidí. Oni sami toto všechno na sebe přivádí; usmrcují sami sebe svým vlastním stromem poznání.

Vraťte se zpátky na začátek! Nezasahujte do přírody! Přenechte všechno Bohu! Zachovávejte církve v Duchu svatém! Bůh se přece neztotožní s nějakým knězem, papežem, nebo jaké učení ještě může být. Vraťte se na začátek!

Kdyby dnes Ježíš opět přišel a vy byste řekli: „Já jsem metodista!", odpověděl by: „Tak to na začátku nebylo!"

„Já jsem presbyterián!"

„Tak to na začátku nebylo!" Co se stalo na začátku? Letniční prožití křtu Ducha svatého. Tím to začalo. Ale vidíte, oni to musí převrátit. Ó, vypadá to lépe. Malý sbor s jásáním, se shromážděními na ulicích, kamenovaný lidmi a podobně; to nevypadá lákavě. Ale nyní máme veliká „chvalořečení a apoštolské vyznání víry" a „Dr. Takatak" s akademickým vyznamenáním je naším farářem. On dokáže to „Amen" vyslovit tak velebně.

Vzpomněl jsem si na všechny možné věci, které užívají. Nejde o to, to „Amen" pěkně protáhnout. Já miluji stará dobrá letniční shromáždění, ve kterých se projevuje síla Boží; kde je možné slyšet něco takového jako volání, jásání a chvála Bohu; veliký čas radosti. Takovým způsobem Duch lidí uchopí. Dnes sotva ještě zaslechneme správné „Amen". Tak daleko to došlo skrze organizace.

Existuje o tom nějaké proroctví? Včera večer jsme hovořili o Pavlově proroctví. *Nebo já to vím, že po mém odchodu vejdou mezi vás vlci hltaví, kteří nebudou odpouštět stádu. A z vás samých povstanou muži, kteří budou mluvit převrácené věci, aby obrátili učedníky po sobě.* (Sk. 20, 29-30) Vlci, o nichž mluvil Pavel, byli Nikolaité; římský kostel na svém začátku. Slyšte na Ducha, který rovněž mluvil skrze proroka: „V posledních dnech nastanou zlé časy ..." Lidé budou milovat sami sebe. „Jsem Dr. Takatak." „Nic mi o tom neříkej, vezmi na vědomí, že jsem presbyterián." „Haleluja, jsem letniční." V čem pak vůbec je nějaký rozdíl, jestliže nejste letniční podle povahy a

neudělali jste tu zkušenost? Jiní říkají: „Patřím k Assemblies of God nebo k Božímu sboru." Jaký je v tom rozdíl před Bohem? Musíte patřit ke královské říši, která je nahoře.

Vidíte, že všechno směřuje k tomu, že lidé budou v radostné náladě v pestré společnosti. Přece je psáno: „Nastanou lidé své vlastní věci hledající, vysokomyslní, radovánky milující více nežli Boha."

V sobotu večer se nemohou účastnit bohoslužby, dávají-li dobrý program v televizi. Sbory mají hráčské týmy, bankety, párty kriketu. „Milují více radovánky, pomlouvační, zrádní, bezuzdní, více požit- kům než lásce Boží oddáni, všemu dobrému nepřátelští, kterým není nic dobrého milé." Tito odmítají ty ostatní. Zrazují a utlačují ty dobré.

Říkáte, že tím jsou míněni komunisté. Ne, bratři, určitě ne! „Vyhledávají svých věcí, vysokomyslní, radovánky milují více nežli Boha. Milují radovánky, pomlouvační, zrádci, bezuzdní, kterým nic dobrého není milé, mají formu pobožnosti." Jsou to denominace, které mají formu pobožnosti, ale sílu zapírají.

Co to v našem čase znamená, mít formu pobožnosti? V neděli ráno chodí do kostela tak zbožně, jak jen je to možné, ale odpoledne si obléknete krátké kalhoty a sekáte trávu. Kazatel jde ven, aby si zakouřil. Vidíte, forma pobožnosti.

Někdo kazateli řekne: „Slyšel jsem, že tamhle ve sboru byla uzdravena jedna žena od rakoviny."

„Nesmysl, dny divů již pominuly." Někdo jiný řekne: „Víš, byl jsem jeden večer v té malé misii, někdo vstal a říkal něco, čemu jsem nemohl rozumět."

„Ó poslyš, s tím si nic nezačíněj. To jsou svaté koloběžky." Vidíte, mají formu pobožnosti, ale zapírají její sílu. Od takových se odvráťte. To jsou ti, kteří chodí od domu k domu a pokouší se polapit příslušnice ženského pohlaví, které se stále učí a přesto nikdy nepoznají pravdu. To přesně souhlasí.

Mají ženské spolky a jiné. Sbory mají tolik spolků, že už nemohou kázat evangelium. Kazateli je přiděleno jen dvacet minut. Potom musí mluvit o něčem jiném, nebo mu to předseda vytkne. Ó bratři, co musí opravdový pastýř dělat v tomto čase? Všechno, co jen zmůže, musí ořezávat a piliny nechat padnout, kam chtějí a odstranit je. Na nikoho neberte ohled! Každé jen Slovo a zůstávejte při něm, jednoduše na to bijte. Zavřou-li vás do vězení, potom každé ve vězení. Vyhodí-li vás, každé všude, kam přijdete. Jděte vždy kupředu a každé. Tak to je. Nu, stává se, že vás utisknou.

Přejdeme k 8. verši, k období Smyrny:

Andělu pak církve Smyrnské piš: Toto praví ten první i poslední, kterýž byl mrtvý a ožil.

Prosím, pozorujte! Vždy, když On se představil některému období církve, vyjadřuje něco ze Svého božství. První, co by chtěl Své církvi objasnit, je Jeho božství. ON je Bůh. To byla největší sporná otázka, se kterou se musel Ireneus vypořádat s ostatními. Ti se mu snažili vysvětlit, že je to jeden Bůh ve třech osobách. Ale on řekl: „Něco takového neexistuje! Jsou to označení jedné Bytosti a to všemohoucího Boha." To souhlasí. Bůh se sám představuje vždy v jednom Božím zjevení. Vidíte? I zde se On představuje: „Tak praví Bůh Pán, který jest, kterýž byl a který přichází, ten všemohoucí!"

Smyrnské církvi se představuje následujícím způsobem: *Andělu pak Smyrnské církve piš: (Věříme, že to byl Ireneus.) Toto praví ten první a poslední ... (Vidíte, On se představuje: „Já jsem Bůh této církve, – ne čtyři nebo pět Bohů. JÁ jsem Bůh!" Tak to je.) ... kterýž byl mrtvý a ožil. Amen.*

Nu, tak se představuje. Smyrna znamená „hořkost" a odvozuje se od slova Myrha. První sbor, ten v Efezu, opustil svoji první lásku. Ten sbor začal tím, že v sobě nechal podrůst kořen hořkosti, neboť sbor, hlavní sbor, ta většina, vždy pracovala proti Duchu svatému v církvi. Chtěli panovat nad druhými a mít kněžstvo, jak to bylo ve Starém zákoně. Nežli se obrátili ke křesťanství, měli pohanské bohy, kněze; měli Jupitera, Venuši atd. Totéž chtěli udělat z těchto mužů. Vidíte, od samého počátku je to všechno pohanství. Toto převrácené pohanství má kněze a podobně. Ale církvi živého Boha je to cizí. Kristus je náš velekněz. Máme Velekněze a stůl, u kterého se sytíme.

V církvi tedy začal podrůstat kořen hořkosti. Byli zahořklí proti těm, kteří chtěli jít kupředu s Duchem svatým. Láska je opustila a oni se jí pokusili zaměnit za ustanovení a denominace, neboť se odvrátili od vedení Ducha svatého. Myslete na to! Proto v nich vznikla hořkost. To souhlasí. V

prvním sboru se tedy vloudila hořkost. V druhém o trochu více, až konečně úplně pronikla dovnitř, protože mínili, že musí založit lepší sbor. Brzy měli něco důstojného, nyní se k tomu mohli připojit uznávaní Římané. Měli papeže a veliké muže, kardinály atd. Byli dobře oblečení. Distancovali se od všeho křiku a ostatních věcí; ztichli. To byl důkaz, že zemřeli. Jistě, umírali. Byli tak důstojní, a chtěli založit lepší sbor. Jako první založili velkou, duchovní organizaci – všeobecný římský kostel, „římsko-katolický kostel“ temného období. Jistě, měli hodnostáře s vysokým vyznamenáním.

Vypadalo to mnohem lépe než v dobách, kdy ještě postávali na ulicích v beránčích a kozích kůžích a strádající obcházeli kolem, byli rozřezáváni, rouhali se jim, posmívali se, byli zesměšňováni, jak o tom psal Pavel v Žid. 11. Jistě, tento velký mocný, pěkně oblečený kostel se vším spodním prádlem a těmi věcmi, které mají. Vypadali tak důstojně. Říkalo se jim otče, velebný pane, doktore, atd.

Ale vidíte, bylo to křížení. Protože to bylo zkřížené, nemělo to v sobě žádný život. Nemohli se vrátit, proto již nikdy nepovstanou. Probuzení luteránů se nikdy nevrátilo. Ani Wesleyovo probuzení se již nedostaví. Probuzení Nazarénů se také nezopakovalo, ani probuzení letničního hnutí nepropukne nanovo. Proč? Protože jste je usmrtili. Všechno jste smíchali se světem skrze ideu Nikolaitů, kteří nedopustili, aby Duch svatý převzal vedení. To souhlasí. Jestliže sbor promícháme s jinými věcmi, pak již nemůže být zaveden zpět k originálnímu stavu. Pokusíte-li se o to vy, baptisté, získáte jen více baptistů. S katolíky je to stejné. Jestliže to zkusíte vy, metodisté, pak získáte jen více metodistů. Získáte zase jen to stejné. Ale dovolu mi jedno říci: sestoupí-li Duch svatý, pak přinese nové narození a nový život zpět, křest, křest Duchem svatým. Vráti církev zpět k životu.

Křížené zrno v sobě nemá žádný život. Život, který má v sobě, je skoro vysátý. To vidíme v tom temném období: „Drž pevně, to málo, co máš“, řekl On. Oni to již skoro vytlačili. Tedy se to již nemůže reprodukovat. Ale Tělo Ježíše Krista není žádnou organizací, nýbrž tajuplné Tělo. Je to Tělo, které patří k duchovnímu království, jež bude zřízeno na zemi Ježíšem Kristem. ON sám je Králem této královské říše, Veleknězem, který obětuje oběti za poutníky tohoto království. ON je Prorok, Slovo, který učí Pravdu a uvádí do tohoto království světlo Boží; On je všechno, Král, Kněz a Prorok v této královské říši.

Jak se do tohoto království dostaneme? Prostřednictvím denominace, členstvím v nějakém sboru, pozdravem na uvítanou? Skrze jednoho Ducha jsme všichni pokřtěni do jednoho Těla, které je tajuplným Tělem Ježíše Krista! Do něho jsme byli pokřtěni, ne skrze vodu, ne pokropením anebo jiným vodním křtem, nýbrž skrze jednoho Ducha – Ducha svatého jsme všichni pokřtěni v jedno Tělo. (1. Kor. 12) Jistě, do tohoto Těla jsme pokřtěni skrze Ducha svatého. Pak také již nikam jinam nespěcháme, než ke Kristu. Patříte Kristu. Je to duchovní Boží království, které je budováno, do něhož se dostaneme křtem Ducha svatého. Ó, to miluji!

Nejste šťastni, že jste jedním z nich? Více nám není třeba. Ještě si vzpomínám, když jsem byl v Memphisu a spatřil tu malou, černou ženu, která vyhlížela přes plot a řekla: „Dobré ráno, kazateli!“

Odpověděl jsem: „Odkud víš, že jsem kazatel?“

Ona řekla: „Pán mi řekl, že přijde kazatel se světlým kloboukem a kufříkem, když jsem tě zahlédla, věděla jsem, že to jsi ty.“ Vidíte, ona byla jednou z nich. Ó, jak je Bůh dobrý. (Bratřovi Branhamovi je předáván lísteček s modlitebním přáním za jedno dítě, které právě zemřelo.)

Modleme se!

Pane Ježíši, prosím Tě, abys Ty, ó Pane, dal proniknout našim modlitbám za toto dítě. Předkládáme ti toto malé dítě, náš Otče, ó Bože, vzpomínáme na ty, kteří zde byli kvůli tomu malému děvčátku a prosili o modlitbu. Nebeský Otče, nechť tato zpráva nesouhlasí. My to nevíme, ale já Tě prosím, aby ses smiloval a dodal sílu. Nechť to malé děvče vstane a žije ke cti Boží. Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista. Amen.

Nechť k tomu Pán Ježíš dá Své požehnání.

Sbor – jméno sboru je spojeno s jeho přirozeností a charakterem. Dávali jste pozor na to, že Smyrna znamená „hořké“?

Sledovali jste, že jméno každého sboru má něco společného s jeho charakterem? Zde bych mohl něco říci, ale neudělám to, neboť byste mi mohli špatně rozumět.

To stejné se vztahuje i na nové jméno. Třeba to nevíte, ale je to tak. Určitě. Můžete říci, že je to číselná soustava. Ne, tak to není. Když se narodil Jákob, nazvali ho Jákob, „podvodník“, ale po zápase s Andělem Bůh jeho jméno změnil na „Izrael – kníže“. Souhlasí to? Saul se nazýval „Saul z Tarsu – prostý muž“, ale když přišel k Ježíši, byl nazván Pavlem. Jméno Šimona bylo „Šimon“, dokud nepřišel k Ježíši. ON ho nazval Petrem – Malým kamenem. Jméno zanechává vliv na vašem charakteru.

Tento sbor byl nazván Smyrna, protože umírali. Smyrna znamená „hořkost“. Jinými slovy, vzešel v nich kořen hořkosti a ten je udusil. To byla cesta k myrze. Myrhou se potírají těla. Myrha a kadidlo jsou masti, které se užívali při balzamování mrtvých těl. Mají něco společného se smrtí a tato církev umírala.

Ó, nemůžete to dnes vidět, přátelé? To veliké letniční hnutí, které v sobě mělo ještě před několika lety život – nemůžete vidět, že nyní jsou nabalzamováni myrhou? Tato mast byla v každém sboru a prolíná se to až sem a také tato církev je tím pomazána. Oni vymírají, protože se vrací zpět k nešvarům tzv. duchovenstva a svlékají svá bílá roucha svatosti. Tito jednoduší lidé stáli venku a měli pravého Ducha svatého, mluvili v jazycích a Bůh se skrze ně osvědčoval, bratři. Oni byli upřímní. Byli skutečně upřímní. Jim bylo možno důvěřovat. Dnes nevíme, komu a čemu můžeme věřit. Vidíte? Něco se stalo. Co to bylo? Byli pomazáni hořkou myrhou.

Čím to bylo způsobeno? Někdo přišel s nápadem svolat sbory na první společný koncil. Potom to nazvali „Assemblies of God“. Z Assemblies of God vzešel „Sbor Boží“. Došlo to tak daleko, že jeden hleděl na druhého a řekl: „Ty patříš k těm Assemblies!“ a ten druhý odpověděl: „Ty patříš ke Sboru Božimu!“ Z toho „Božího sboru“ vyšel „Sjednocený letniční sbor Boží“, protože spolu v jednom bodě nesouhlasili.

Než se člověk ohlédl, bylo vidět, že místo aby přijali světlo a putovali v něm, se zorganizovali a světlo již nemohli přijmout.

Křest na jméno Pána Ježíše Krista byl znovu postaven na svícen, místo na jméno „Otce, Syna a Ducha svatého“, avšak „Assemblies of God“ to již měli stanoveno tak, že to nemohli změnit. Vědí, že je to pravda. Všechny je vyzývám, aby mi ukázali, že to s Biblií nesouhlasí. Je to absolutní pravda. Ale co mohou dělat? Nemohou zrušit svá vlastní ustanovení.

Co udělali Jednotáři? Místo aby to přijali a šli s tím dále, stali se formální. „Čest Bohu! Máme světlo a vy ho nemáte.“ Co udělali? Zorganizovali se. Boha zorganizovat nemůžete. Bůh se nedrží žádné formy. Bůh není formální. Jedni ho chtějí zorganizovat a svůj sbor představit jako správný. Potom přišli Jednotáři. Měli více světla, ale také se pokusili o zorganizování svého sboru. K čemu došlo? Uhasili to egoistickým a hořkým způsobem, jak těmi věcmi manipulovali. Místo, aby to, co obdrželi, okořenili solí, předali to v lásce dále, přerušili společenství s jinými a neměli s nimi nic společného. Tím k tomu došlo. Skokem to šlo dále a vystoupili zase jiní, kteří zdůrazňovali něco nového a oddělili se. Jeden řekl: „ON se vrátí na bílém koni!“ Druhý: „ON přijde na bílém mraku!“ A tak začaly nové organizace. Vidíte způsob a povahu toho, jak to učinili? Co tím bylo způsobeno? Hořkost se šířila a bratrství bylo zrušeno. Mnoho žen a mužů by se mohlo nechat křtít ve sborech na jméno Ježíše Krista, protože poznávají, že je to pravda Boží. Ale vyhodili by je, kdyby to učinili.

Mnoho lidí z Jednoty, ke kterým nepatřím, neboť nevěřím v „jednotu“ jako oni, křtí jen na jméno Ježíš. Je mnoho těch, kteří se tak jmenují. Je to Pán Ježíš Kristus. To souhlasí. Věřím jinak než oni. Oni věří ve jméno Ježíše k obnovení, věří, že budou obnoveni vodním křtem a tím přijímají Krista. Tomu nevěřím. Já věřím, že obnovení se děje skrze krev Ježíše Krista a skrze Ducha svatého. To souhlasí. Křest je viditelné jednání, že se dílo vnitřního obnovení stalo. Tedy s nimi nesouhlasím. Tak to je, ale přesto jsou všichni mými bratry.

Když jsem začal se svou službou jako baptistický kazatel, přišli za mnou a řekli: „Bratře Branham, přijď k nám, neboť máme to pravé.“ Ostatní řekli: „Přijď k nám, my přinášíme pravdu.“ K žádné skupině jsem se nepřipojil. Postavil jsem se mezi ně a řekl: „Jsme bratři!“ Proč bych si měl všimnout toho, že se mnou někdo nesouhlasí? Mě to nevádí. Je přesto mým bratrem. Mám bratra, který miluje jablečný koláč. Já mám raději třešňový. Kvůli tomu s ním přece nepřeruším styky. On

může jíst jablečný koláč a já třešňový. Dokonce si ho mohu polít smetanou. Jestliže on nechce, je to jeho věc. Přesto zůstává mým bratrem.

Miluji společenství. Ale jestliže děláme hranice a říká se: „Toto je naše denominace“, a tomu druhému nemohou podat ruku a z celého srdce říci: „Bůh ti požehnej, bratře!“, potom není žádné společenství možné. Jestliže to neuděláte, pak vzejde kořen hořkosti jako ve Smyrně a stane se to stejné. Tak to je. Její jméno znamená „hořkost“.

Nikolaité je až do temného období neustále utiskovali. Za času Luthera udělali znovu první krok milosti. Začalo svítit malé světélko. Potom vystoupil John Wesley s učením posvěcení. Světla přibylo. Pak přišlo letniční hnutí se křtem Ducha svatého a víra otců se vrátila zpět. Toho se ale nedrželi, nýbrž organizovali a vrátili se zpět k nikolaitství, jak to předpověděla Bible.

Nechceme se tu dlouho zdržovat, ale přejdeme k dalšímu verši, který pojednává o pronásledování.

Vím o skutcích tvých, i o soužení, a chudobě, (ale bohatý jsi), On mluví k pravé církvi, ne k ostatním. Oni nenáviděli skutky Nikolaitů. ... *i o rouhání těch, kteří se praví býti Židé, a nejsou, ale zběh satanova.*

Naříkali, protože je sužovala chudoba. Všechno, co vlastnili, jim bylo vzato. Postavili si malý sbor a byli velkým kostelem utiskováni a vystrčení, protože byli jen malou skupinou. ON řekl: „Vím, že se musíte scházet dole na rohu. Scházíte se v uličkách a kdekoli to jen jde.“ Byl jsem v těch katakombách, kde se museli shromažďovat. Museli se setkávat pod zemí. „Znám tvé útrapy a těžkosti i všechno ostatní; ale jsi bohatý skrze tvé soužení.“ Vždycky, když přijde na církve soužení a pronásledování, bývá posilněna. Pronásledování církve posiluje. „Znám tvé soužení, ale jsi bohatý.“ Proč? „Přidrželi jste se Mne; jste bohatí, soužení vám nemůže uškodit.“

Pozorujte, Nikolaité nyní měli synagogu. To říká zde Písmo. Dávali jste na to v 9. verši pozor? ... *kteří se praví býti Židé, a nejsou, ale zběh satanova.* (Angl. Bible: synagoga satanova.) Pravá církve byla vytlačena a Nikolaité všechno převzali. Vyhnali ty, kteří měli Ducha svatého. Nemohli je potřebovat. Kdyby ve Smyrně věděli, že je čeká mučednická koruna, pak by se třásli. Nu, když bylo to proctví sepsáno a odesláno, ten sbor to dostal. Mohli z toho vidět, že mají nést mučednickou korunu. Byli k smrti vyděšeni. Neustále to očekávali. Ale v jejich období to nepřišlo. Možná, že někteří z nich usoudili, že prorok Jan prorokoval falešně: „... neboť se to nestalo zde ve Smyrně.“ Ale mělo se to stát stovky let poté. Jestliže Bůh něco vysloví, musí se to stát.

My zakotvíme svoji víru ve Slově Božím. Bůh stojí za každým zaslíbením. Můžete si myslet, že se to musí stát právě teď, ale to možná není čas Boží. „Mé slovo se nenavrátilo ke Mně zpět, dokud nevykoná to, k čemu jsem je určil a poslal.“ Bůh vždy bude stát za Svým slovem a to přinese ovoce ve svém čase.

Sbor ve Smyrně měl poznávací znamení toho, co se mělo stát později během Smyrnenského období. Měli nést mučednickou korunu, neboť mnozí z nich byli zabiti.

Přečtème 10. verš:

Neboj se toho, co trpěti máš, (před synagogou satanovou). Aj, uvrže d'ábel některé z vás do vězení, abyste zkušeni byli a budete míti úzkost za deset dní. Budiž věrný až do smrti a dám ti korunu života.

Ó, bylo jim řečeno, že se nemají bát, když budou muset za svou víru umírat (Sestro Woodová, kdekoli jsi, doufám, že ti tohle pomůže. Sestra Woodová mi před několik dny řekla, že nerozumí tomu, proč někteří jsou osvobozeni a jiní ne). Musíte vědět, že Bůh jim řekl: „Nebojte se toho utrpení, neboť satan vás do něho uvrhne.“

Přijdou Nikolaité a uvrhnou vás do toho a Já vás nechám za Mne zemřít. Ale Já vám dám v tom dni korunu života.“ Dejte pozor! Přečtème ještě jednou 10. verš:

Neboj se nic toho, co trpěti máš. Aj, uvrže d'ábel některé z vás do vězení, abyste zkušeni byli, a budete míti úzkost za deset dnů. Budiž věrný až do smrti, a dám ti korunu života.

Dávali jste pozor, že On obviňuje satana? Synagoga satanova byli Nikolaité. To víme. Byla to organizace, kněžstvo, které povstalo, aby těmto lidem škodilo. Museli vytrpět mnoho, ale oni se

měli až do smrti pevně držet evangelia. Dávali jste pozor na to, že při oddavkách se říká: „Dokud vás smrt nerozdělí!“? Oni tedy byli Pánu věrní až do smrti. „Nebojte se, Já vám dám korunu života.“

Těch deset dnů, o kterých je tu řeč, znamenají vždy jeden rok. Tak to říká Bible. Deset dní bylo posledních deset let vlády Diokleciána, velikého císaře. Během období Efezu vládlo několik císařů. Myslím, že Nero byl jedním z nich. Dioklecián byl posledním, který vládl. Byl tím nejkrvavějším pronásledovatelem ze všech a vládl během těchto deseti let. Postavil se na stranu jedné skupiny a oni vraždili křesťany, zabíjeli, upalovali je a mnoho jiného s nimi dělali. To bylo těch deset let krvavého pronásledování. Vládl v letech 302-312. Období církve ve Smyrně končilo a v roce 312 se ujal vlády Konstantin. Tím skončilo těch deset dnů pronásledování. Nero tím začal a Dioklecián byl posledním. Nero nastoupil na trůn v roce 64 po Kr.

V 11. verši je zaslíbení. Přečteme si to, nežli přijdeme k závěru:

Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím: Kdo zvítězí, nebude uražen od smrti druhé.

Nyní musím něco říci. Měl-li bych něco na srdci a neřekl to, byl bych pokrytec. Chtěl bych vás upozornit na něco v Písmu. Dlouho to pro mne bylo hádankou, až mi to bylo objasněno. Přečteme to přesně.

Kdo má uši ... (jinými slovy „ucho ke slyšení“, otevřené pro mluvení Ducha) ... slyš, co Duch praví církvím ... (Podívejte se, pronásledování a všechno ostatní jednoho období přešlo do druhého) ... co Duch praví církvím: Kdo přemůže (Sbor v Efezu nebo ve Smyrně? Ano, všechny církve ... kdo ve všech obdobích církve přemůže), nebude uražen od smrti druhé.

Ti v Laodiciji musí přemoci Nikolaity, věci tohoto světa, denominace, kněžstvo a všechno, co je svět mocen nabídnout a cele se předat Kristu a milovat Ho. Potom nad vámi druhá smrt nemá moc, neboť máte věčný život a nemůžete nikdy zemřít. Ježíš řekl: „Vpravdě, vpravdě pravím vám: kdo Mé slovo slyší a věří tomu, který Mne poslal, má věčný život a na soud nepřijde, ale přešel ze smrti do života.“

Nyní řeknu něco, s čím mnozí nejprve nebudou souhlasit, ale prosím vás, abyste se nejprve vážně zamysleli, než vyjádříte své rozhodnutí. Řeknu důvod, proč nemůže existovat věčné peklo a proto tomu nevěřím. Bylo-li někdy věčné peklo, pak bude existovat stále, je však jen jeden způsob věčného života, o který všichni usilujeme. Jestliže by měl někdo věčně hořet, musel by mít věčný život. Pak by to byl Bůh, (který je věčným životem), který tam hoří. (1. Jan. 5, 20).

Peklo bylo stvořeno, proto není věčné. Všechno, co je věčné, nikdy nebylo stvořeno. Bylo to vždycky a proto je to také věčné. Bible učí, že peklo bylo připraveno pro ďábla a jeho anděly. Bylo stvořeno, proto není věčné. Nevěřím, že někdo bude věčně trápen. Bible jasně dosvědčuje: „Kdo přemůže, tomu nemůže druhá smrt uškodit.“ Tak tomu věřím.

Slovo smrt znamená oddělení. Jestliže jsme hříchem odděleni od Boha, pak jsme již mrtví. Tak to říká Bible. Jsme odcizeni Bohu a od Něho odříznuti; mrtví v hříchu a přestoupeních. Jsme vzdáleni od Boha a Jeho království. Přijmeme-li Ho a obdržíme věčný život, jsme Jeho dětmi a částí z Něho.

Můj syn Josef je částí ze mne, nehledě na to, co udělá. Kdybych byl bohatý muž a měl bych velký majetek a vydědil ho, přesto by zůstal mým synem, neboť je částí ze mne. Samozřejmě, že je částí ze mne. Já ho mohu právě tak málo zapřít, jako sám sebe, neboť je částí ze mne. Krevní zkouška prokazuje, že mi patří. Krevní zkouška dokazuje, náležíte-li Bohu. Jste Božími dětmi a máte věčný život. Ale duše, která hřeší, má zemřít. Má být oddělena a již nebude. (Ez. 18, 4). Vidíte, všechno, co mělo začátek, bude mít konec. Všechno, co začalo, bylo stvořeno. Jediná cesta, jak obdržet věčný život, je, stát se částí tohoto stvoření. Ó, kdybyste mohli vidět, co pro vás činí Duch svatý. Je to Duch svatý, sám Stvořitel, Bůh, Otec v podobě Ducha, označen jako svatý Duch, který spočinul na postavě Ježíše, Jeho Syna; na těle Ježíše, které On stvořil. To je důvod, proč musel zemřít. Bůh bydlel v tomto masitém těle. Krev byla prolita a život se vrátil zpět.

Proto modlitebníci Starého zákona po přinesení své oběti odešli se stejným odsouzením. V Novém zákoně je v dopise Židům psáno, že modlitebník je obětováním těla Ježíše Krista posvěcen jednou provždy. Ve Starém zákoně byl obětován beránek. Obětoval ho kněz a ten, za koho byl obětován, slyšel mečení beránka a hleděl na jeho krev, zatímco měl svou ruku na něm položenou.

Cítil, jak umíral, věděl, že se to stalo kvůli němu. Beránek převzal jeho místo. Kněz krví pokropil oltář. Potom byla obětována zápalná oběť. Jak z ní stoupal kouř, stoupala také modlitba vzhůru a modlitebníkovi se dostalo odpuštění. Ale život zvířete se nemohl spojit s duchem člověka a přijít na něho zpět. Proto ten obětující odtamtud odcházel se stejnou žádostí po hříchu. Potom, co zcizoložili, přišli, obětovali a odešli se stejnou myšlenkou.

Ale nyní je to s pravými modlitebníky jinak. Ó, církvi Boží! Nenechte si to ujít, abyste to pochopili! Jestliže přistoupíme ve víře jako praví modlitebníci k Synu Božím, vložíme své ruce do Jeho rukou, hledíme do Jeho tváře a jsme si vědomi toho, jak na Něho plivali a rouhali se Mu, jak krev stékala po Jeho tváři a On v bolestech zvolal: „Můj Bože, Můj Bože, proč jsi Mne opustil?“ Ó bratři, vidíte, kdo to byl, kdo za vás zemřel a jakou cenu za vás zaplatil? Immanuel, Bůh, který umíraje, zaujal vaše místo. Od té chvíle, co byla prolita krev, jsou modlitebníci před Bohem ospravedlněni.

Z čeho jsme vznikli? Z malé buňky našeho otce. Krevní buňka nepřichází z ženy, nýbrž z muže. Ona je jen nositelkou života. Krev přichází od muže. Proto dítě má jméno otce. Žena, která vstoupí do manželství, přijímá jméno muže z důvodu dětí. Ona je líhni pro dítě, které svému muži porodí. Jak jsem již řekl: Slepice může snášet vejce, ale není-li oplodněno, nemůže se vylíhnout kuře.

To je důvod, proč v tomto čase máme tak mnoho starých, studených, formálních sborů. Napodobují ideu Nikolaitů a proto mají hnízda plná zkažených vajec, ze kterých se nemůže nic vylíhnout. Sice s nimi mohou dělat všechno, udělit jim tituly biskupa, staršího a jiné, ale nikdy nebudou věřit tomu, že věřícím následují znamení a divy, neboť nejsou povoláni Ježíšem Kristem. Musíte být Jím oplodněni silou Boží.

Když byla na Golgatě krevní buňka zlomena, život, který v ní byl, Jehova ... Ó, to by nás muselo přemoci! Víte, kdekdo vyhlíží po znamení, že? Všichni říkají: „Ukaž nám znamení!“ Židé chtěli mít znamení. Nedal Bůh sám znamení, na které Izrael čekal? ON řekl skrze proroka: „Proto vám všemohoucí Pán dá znamení. Vidíte, panna počne a porodí Syna, kterému dá jméno Immanuel.“ (To znamená Bůh s námi.) – Největší znamení, které kdy bylo dáno! Bůh je Stvořitelem nebe i země, celého vesmíru. Jestli se dostanete na Mount Palomar, můžete teleskopem hledět do vzdálenosti milionů světelných let. Zkuste to změřit na míle. Ale nad tím ještě existují měsíce, hvězdy a světy a On je Stvořitelem toho všeho. ON to vyslovil a byly zde.

Tento veliký Stvořitel se stal mým Spasitelem, sestoupil jako malá krevní buňka – ne skrze muže, nýbrž v panně přijal bydlení. Ó, to by nás mělo přemoci. Můžeme to pochopit? Jehova – narozen v jeslích, plačící ve chlévě. To je věčné znamení. A lidé mají za to, že něčím jsou. Bůh Jehova, plačícím dítětem ve smradlavém chlévě. Haleluja! A pak si namýšlíme, že něco jsme, zvedáme nosy tak vysoko, že kdyby pršelo, jistě bychom se utopili. Jehova ležel ve chlévě, plakal jako každé jiné dítě. To je přemáhající. To je to znamení. Bůh řekl: „Já vám dám věčné znamení!“ Jehova hraje si jako malý chlapec. Jehova pracující v dílně, řeže dřevo jako stolař. Haleluja! Jehova, který myl nohy rybářů. „Já vám dám znamení!“ Ale my musíme mít duchovenstvo s klerikami a otočenými límcí ... hrající karty.

„Já vám dám věčné znamení ...“ Jehova – stojící v předsíni s poplivaným obličejem. Jehova visel obnažený mezi nebem a zemí. Pokládal potupu kříže za nepatrnou. Vždy Ho vidíme spodobněného opásaného zástěrkou. Tak Ho představují umělci. Oni Ho obnažili, přivedli do rozpaků. Ó, tito pokrytci, až přijde ta hodina. Toto je den člověka, ale přijde den Páně. Jehova! Jehova umírající a nic se nestalo. Jehova modlící se a nic se nestalo. To souhlasí. Ó, to by nás mělo přemoci. Je to věčné znamení. Podle znamení to všichni poznají. Ale když zemřel, země se třásla.

ON vyšel z hrobu a byl vzat do nebe. Jehova, sestupující v podobě Ducha svatého do Svě církve, přijal příbytek mezi Svým lidem. Čest buď Jemu! Jehova procházející se ve Svě církvi, aby zkoumal myšlení jejich srdcí. Jehova uzdravující nemocné. Jehova dává výklad vždy v řeči dotyčného národa. Jaké znamení! Amen! Jehova vytáhl smilnici, ačkoli byla tak hluboko padlá, že ani psi se na ni nepodívali. ON ji obmyl do běla jako sníh a učinil její srdce čisté jako lilii. Ó, Jehova se ujímá opilce ležícího na ulici a dokonce z něho udělá kazatele evangelia. Krev Ježíše Krista nás očišťuje.

Když On putoval na zemi, přišel do nejnižšího města a k nejnižším lidem. Dávali Mu nejhorší jména. To souhlasí. Jednali s Ním nejhůře a nazývali Ho nejspinavějšími jmény, která jen může kdo dostat. Nazvali Ho belzebubem, ďáblem, to nejhorší, co Mu mohli udělat, to udělali.

Ale Bůh Ho probudil a dal Mu tak vysoko vyvýšený trůn, že On hledí z nebe dolů. Amen! ON Mu dal jméno nade všechna jména v nebi a na zemi: „... od něhož pochází každý nebeský i pozemský rod." (Ef. 3, 15) Lidé o Ném smýšleli tak nízce, ale Bůh Ho viděl takto. Ó Bože, nechť jsou mé myšlenky Tvými, Otče. Ó nádherné jméno.

„Kdo ve Mne věří, má věčný život." Existuje tedy jen jedna forma věčného života. My ho obdržíme skrze Ježíše Krista. My o to usilujeme, je to život Boží. Krevní buňka byla vložena dovnitř, Syn Boží vyšel – Jehova skryt v Ježíši. „V Ném bydlela plnost božství tělesně." Jestliže tuto krev na odpuštění našich hříchů přijmeme, Písmo říká, že to byla krev Boží a ne lidská (Sk. 20, 28) sestoupí na nás Duch, který spočinul na Bohu – Immanuelovi.

Někdo řekl: „Nemluv proti Židům, neboť Kristus byl Žid." ON nebyl Žid. Nebyl ani Žid ani pohan. ON je Bůh. To souhlasí.

Bůh udělal něco speciálního. Byla to Jeho vlastní stvořená krev, skrze kterou jsme byli zproštěni vin, neboť On zemřel za nás. Potom, co byla ta krev prolita, byla cesta pro Ducha svatého volná a On sestoupil na nás, takže jsme se mohli stát syny a dcerami Božími skrze narození ducha. Tento Boží život, který nikdy neměl začátek ani konec, náleží mně a tobě skrze milost Boží v Ježíši Kristu.

Pokud jde o peklo, chtěl bych vám říci, že věřím v hořící peklo. Ano, neboť to říká Bible. Ona hovoří o ohnivém jezeře. Ale to nemůže trvat věčně. Ten starý text neříká, že je věčné, nýbrž ustavičné. Tam nestojí slovo věčný, nýbrž ustavičný. Ono je připraveno pro ďábla a jeho anděly. Trvalé, ale ne věčné peklo. Duše tam může být trýzněna za své skutky deset milionů let. Nevím, co v očích Božích znamená ustavičné. Může to být krátký čas nebo miliony let. Ale nastane okamžik, kdy tyto duše již nebudou. Písmo říká: „Kdo přemůže, tomu nemůže druhá smrt uškodit."

První smrtí jsme odděleni od našich příbuzných. Vcházíme do přítomnosti Boží, nikdy ne z Jeho přítomnosti. Nu, jestliže existuje druhá smrt, pak to musí být smrt duše. Kdo ale přemůže svět a věci světa, má věčný život. Tomu druhá smrt nemůže nic způsobit. To je věčný život. Ale hříšník ... Písmo říká: „Jestliže žena žije v rozmařilosti, je již za živa mrtvá." Je to tak? „Duše, která zde hřeší, jistě zemře."

Co znamená zemřít – úplně oddělen, nebýt tu již. Oddělení znamená být odříznut. Je-li někdo odříznut, pak již není tady. Jak dlouho to potrvá až k tomu okamžiku? Musí to projít stejným procesem, jak to přišlo, až je dosaženo chvíle, kdy již nic nezbyde. Pak je to přivedeno zpět do originálního stavu.

Můžeme odbourávat jednu buňku po druhé, až se vrátíme zpět k první buňce. Když se to stane, můžeme určit různé součásti krve, až se dostanou tam, kde je ten život, ale to nemohou zjistit, neboť o tom nic nevědí. Tento život se dostane do toho stavu, až to již nebude. V čem jsou ty součásti života? Věřím, že v životě nejsou obsaženy žádné chemikálie; musí to být duchovní. Na závěr to bude úplně oddělené, až to již tady nebude. Písmo říká: „Duše, která hřeší, zemře." Ale přemožitelům nemůže druhá smrt nic způsobit. Nejprve musí zemřít tělo, pak zemře duše a již více nebude. Věříte, že Písmo to říká?

Jestliže máte za to, že existuje věčné peklo, pak to nesouhlasí s Biblií. Písmo říká, že peklo je pro ďábla a jeho anděly. Kdyby někdo musel hořet v pekle na věky, měl by věčný život. Ale existuje jen jedna forma věčného života. To souhlasí. Jen jeden věčný život.

Neodcházejte nyní, abyste říkali: „Bratr Branham nevěří, že existuje peklo." Jistěže věřím, že existuje peklo. Písmo učí, že peklo existuje. Tak jistě, jako existuje místo odpočinku, tak také existuje místo trýzně. Bůh každého, kdo hřeší proti Němu, potrestá. Jestliže jste odmítli Ježíše Krista jako svého Spasitele, budete za to potrestáni. Přijde čas, kdy již nebudete. Kolik milionů let potrvá, než dosáhnete toho stavu, nevím.

Než jste se znovuzrodili, byli jste časná bytost. Věčnou bytostí se stanete až tehdy, když máte v sobě Boží život, neboť On je věčný život. Můžete to vidět?

Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvím. Já Ho miluji. Vy také? Jsem tak šťastný, že mám věčný život. Nic mě již nemůže utiskovat, neboť mám nyní věčný život. Jsem si tím jist a spoléhám, že každý z nás ho má také.

Ireneus ho měl. Četl jsem dějiny o Ireneovi. On se mohl prokázat stejnými znameními, jako původní církev o letnicích. Proto byl zvolen jako posel.

Kdo z vás věří, že církev započala o letnicích? Bůh dal Svě potvrzení ve dni letnic. To byla první Boží církev, ke které se On přiznal. ON je vinný kmen, my jsme ratolesti. Jestliže vinný kmen zplodí nové ratolesti, budou stejné, jako o letnicích. Jistě. Nezáleží na jménu, neboť existují letniční jen podle jména, ale to neznamená nic víc, než co metodista, baptista, presbyterián nebo letniční. To jsou jen jména a nic neznamenají.

Ale jestliže máte letniční prožití v srdci, v duši, tak máte věčný život. Bůh vám zaslíbil, že vám druhá smrt nic nemůže způsobit. Máte věčný život a druhá smrt nad vámi nemá žádnou moc. „Nezarmucujte svatého Ducha Božího.“ Nezarmucujte Ho tím, že budete dělat to převrácené. Jestliže to děláte, budete za to muset zaplatit, neboť Písmo říká: „Nezarmucujte svatého Božího Ducha, kterým jste zapečetěni ke dni svého spasení.“ Souhlasí to? „Nezarmucujte Ducha svatého.“

Ó, jaké to bude nádherné jitro, jak nádherný den. Abych vám ukázal, že vzkříšení bude všeobecné, přečtete Mat. 24: „Dva budou na poli, jeden bude vzat, druhý zanechán. Dva budou ležet na jednom loži: jeden bude vzat, druhý zanechán.“ Vidíte, někde bude noc, jinde den. Vzkříšení, vytržení bude univerzální. Zazní Boží pozoun a přijde malý sbor odtud a odtamtud. Při posledním nočním bdění se dají panny na cestu.

Myslete na to! Bylo deset panen, které vyšly vstříc Pánu. Pět bylo moudrých a pět bláznivých. Je to tak? Nuž, celkem byla čtyři bdění. Na konci posledního zazní volání: „Ženich přichází, připravte se na setkání s Ním!“ Všechny se probudily, ozdobily své lampy. Probudily se ze všech období. Ó, jaký to bude nádherný čas.

Bratr Branham zpívá:

Kdo z vás ví, zda ještě dojde domů? Kdo má jistotu, že projde dveřmi? To nevíte. Kdo si je jist, že vyjde-li ven, bude se moci ještě vrátit? To nemůžete říci. Nenechte tento večer přejít. Nepromeškejte posvětit se tento večer Bohu, neboť by to mohl být váš poslední večer. Taková příležitost se již nemusí naskytnout. Kdo jste? Kam jste došli a kam jdete? Jediná Kniha, tato požehnaná, stará Bible vám to může říci. V Bibli skládáme všechnu důvěru. Je to Slovo Boží a věříme tomu.

Jestliže nepatříte k Nevěště, k této malé menšině, která bude z denominací a ustanovení vytlačena, jestliže k této malé skupině nepatříte ... Nuže, vy se nemusíte připojovat k tomuto sboru, nemusíte se připojit nikde, neboť do království Božího musíte být narozeni. Jestliže přistoupíte ke společenství metodistů, baptistů, presbyteriánů nebo čehokoli jiného, pak je to vaše rozhodnutí. Můžete přistoupit ke společenství podle své volby. Pro to se musíte rozhodnout. Říkám vám, jste-li znovuzrozeni, držíte s těmi stejně smýšlejícími.

Někdo přišel za mnou a řekl: „Bratře Branhame, ty jsi řekl lidem, že mají jít zpět do metodistického sboru!“ Odpověděl jsem: „Jistě! Ať je odtamtud vyhozen, pak již nebudou mít jiné místo, kam by mohli jít.“ Potom to uvidíte. Jistě, jděte zpátky! Nebude to dlouho trvat a oni se vrátí.

Když nastala potopa v čase Noémově, vzal Noé vránu a vypustil ji. Ta se rozhlédla a krákorala. Proč? – Byla spokojená, neboť byla dravcem od samého počátku. Mohla přelétávat od jedné mršiny ke druhé, tady se nažrat masa z nějakého osla a tam ze staré ovce a jinde zase něco jiného, protože mršiny byly všude. Vrána se na to posadila a krákorala: „Tady mám pořádný hodokvas!“ Tak stále krákorala.

Ale holubička, která byla vyslána, byla úplně jiné povahy. Ona nemohla ten zápach snést. Holub je jediný pták, který nemá žlučník. Nemohl to strávit. Zbylo mu jediné: vrátit se zpět do korábu a klepat na dveře.

Vy můžete jít, kam chcete. To jediné, nač vás chci upozornit, je toto: Vejděte do toho království! Potom vím, kam půjdete. Potom to již nevydržíte, bratři. Budete říkat: „Já jsem překročil dělicí linii a svět jsem nechal za sebou.“

Oni se shromáždili na vrchní síni ...

Zatímco zpíváme další verš, podejte ruce jeden druhému. Metodisté, baptisté, presbyteriáni, podejte si ruce, buďte k sobě navzájem přivětiví a přátelští.

Jste ochotni zemřít pro Krista mučednickou smrtí a svůj život vydat? Jestliže by to došlo tak daleko, že pohlédíte smrti do tváře, potom zapřete anebo se s ní potkáte? Uděláme to z milosti Boží. Ó, Bože, byla by to radost, být nalezen hodným. Tak bych chtěl jít, zatímco stojím na podiu. Nedávno mne chtěl v Německu zastřelit ostřelovač, ale němečtí vojáci se postavili kolem mne a pomohli mi. Ó, jak by to bylo pro mne nádherné, zemřít pro svého Pána přímo na misijním poli.

Ještě malá píseň. Máte na to čas? Neumím ji zazpívat, ale mohu to říci. Vždycky jsem toužil zpívat. Ale jednoho dne, jestliže dospějete do svého nádherného domova, tam nahoře v ráji, tak mně na druhé straně lesa v malé chýši uslyšíte zpívat:

Pane, postav mi malou chýši,
tam nahoře v blažené zemi ...

Kdykoli tuto píseň bratr Neville zpívá, mám za to, že mluví o mém domově tam nahoře. Jednoho nádherného jitra, až tam vyjdete na vaši krásnou velikou terasu a rozhlédnete se, pak úplně vzadu na okraji uslyšíte někoho zpívat:

Podivuhodná milost ...

Potom řeknete: „Čest buď Bohu, bratr Branham to zvládl, neboť ho slyším zpívat ‚Podivuhodnou milost ...‘“ Bude to jen podivuhodná milost, která mně tam přivedla.

Kape z něho krev, kape z něho krev,
Duchem svatým proniknuté evangelium,
kape z něho krev ...

(Jedna sestra mluví v jazycích – nějaký bratr dává výklad. Potom mluví jeden bratr a sestra v jazycích a jiný bratr dává výklad.)

Kdo má uši, slyš, co Duch praví církvim.

Chceme se modlit.

Nebeský Otče, zatímco tito tři stojí před Tebou, prosím Tě, ó Bože, buď jim milostiv. Ó Ty věčný Bože, daruj jim odpuštění všech hříchů. Nechť to spasení uchopí, aby Duch svatý vkročil do jejich života, a ta druhá smrt nad nimi pozbyla moci. Pane, zatímco zde stojí, poznávají, že v krátkosti se něco stane. Duch svatý je varoval. Vidíme, jak Duch Boží v těchto shromážděních sestupuje na základě Písma. Ó Bože, byla to osobní zvěst pro nás všechny. Otče, prosím Tě, buď milostiv všem. Nechť Tvůj drahý Duch zůstává v našem středu. Pane, daruj nám pravou hlubokou úctu v každém čase. Zachovej tyto duše pod Svou ochranou, Otče, neboť jsou ovocem dnešní zvěsti Ducha svatého, který mluvil v našem středu.

Prosíme Tě, nebeský Otče, zůstávej při nich po všechny dny jejich života. Dej, abychom se shledali v druhém světě, který nemá konce, zachráněni skrze Tvoji milost, skrze krev Krista. Nebeský Otče, předkládáme Ti je. Naplň je Tvým Duchem svatým.

Prosíme o te jménu Ježíše. Amen.

Požehnání Boží buď s vámi, moji bratři. Podejte ruce těm, kdo jsou blízko vás a přejte jim Boží požehnání. Můžete se posadit.

Vidíte, jakou poslušnost Duch svatý působí až do konce? Bible říká: chceme-li mluvit v jazycích, nechť mluví dva nejvýše tři. Nestalo se to, dokud jsem ještě mluvil, nýbrž až po té, co jsem skončil. Tak je to správné. Všichni pozorně naslouchají, co Duch říká. Co se děje potom? Hříšníci povstanou a činí pokání. Pomyslete jen, že Duch svatý sám je v činnosti. ON sestoupil na základě Slova a zjevil se. Znam všechny tři, kteří mluvili v jazycích. Znam toho bratra, který dal výklad. Víam, že žijí před Bohem bez hřichu. Bratr Neville, náš kazatel, jenž byl předtím metodistickým kazatelem, je tady. On obdržel Ducha svatého. Bratr Jackson, další metodistický kazatel, který přijal Ducha svatého má dar mluvení v jazycích a výkladu. Pozorovali jste, v jaké uctivé bázní je sbor, když Bůh mluví? Jeho mluvení je vždy na základě Bible.

Jestliže první zvěst všechno nevyjádřila, pak On mluví ještě jednou. Ale ne více než třikrát. Víte, že to je podle Písma. Zvěsti následují jedna po druhé a doplňují se mezi sebou. Duch je poddán prorokům. Všichni ostatní poslouchají a jsou zticha. V takovém pořádku sbor musí být.

K vám zvenku, kteří mne slyšíte mluvit. Tak je to správné. V takovém způsobu jsou zvěsti dány. Hleďte na ty výsledky! Okamžitě se něco děje. Ať přes dar rozeznání duchů anebo skrze jiné duchovní dary. Není to nádherné? Jsem tak šťastný, když vím, že se tyto věci dějí stejným způsobem a jsou seřazeny jako v době Pavlově. Nevymřelo to, ob stojí to provždy a ještě je to zde. Jsem tak rád, že mohu říci, že jsem jeden z nich. Zdalí nejste také?

V období církve Laodicenské bude dokonáno sjednocení. Doufám, že se budete moci zúčastnit, až o tom budeme mluvit. Duch svatý v našem středu působil a mluvil k nám hned na počátku. Těšíte se ze zvěstí Pána, ve kterých se duše kochá? Bůh vám požehnej, mé děti. Miluji vás celým srdcem. Když na mne Duch přijde, hovořím ostře, neboť Slovo Boží je ostřejší než oboustranně ostrý meč. Proniká hluboko do nitra a vykonává obřizku, při čemž je všechno nepotřebné odstraněno.

Dávali jste dnes večer pozor na to, co Duch řekl skrze výklad? Skončujte se vši nesmyslností! Ó, budeme obřezáni. Buďte upřímní! I když jste sešli z cesty, Bůh to ví. ON z vás všechny nerovnosti vezme. Jsem tak vděčný, že to dělá. Nejste také rádi?

Kolik vás se modlíte jako rodina? To je dobré. Tak to musí být. Ó, jak je to nádherné, zpívat ty staré písně. Ti skladatelé byli inspirováni Duchem svatým.

Fanny Crosbyovou žádali, aby psala světské písně, z nichž by zbohatla. Ale ona odpověděla: „Já jsem svůj život a talent posvětila Kristu.“ Víte, že byla slepá, ale ona odpověděla: „Dlužím svůj život a všechno, co mám, Pánu.“ Odešli od ní rozčileni, protože odmítla takovou nabídku. Neprodala své právo prvorozenství jako Elvis Presley. Zůstala v poddanosti a upřímnosti před Bohem. Pak jí řekli: „Přijdeš-li do nebe (existuje-li vůbec) nebudeš i tam slepá? Co budeš potom dělat? Jak poznáš Ježíše?“ Odpověděla: „Poznám Ho, poznám ...“

„Jak Ho poznáš, když jsi slepá?“

Odpověděla: „Pocítím Jeho jizvy od hřebů.“ Potom se od nich otočila a nechala je stát.

Ó můj Ježíši, uvidím Tě s Tvými jizvami. TY jsi krvácel za Mne. Jak bych Ho mohl kdy zapřít? Raději bych chtěl zemřít a přijmout každé odřikání. Ale nikdy nezapřu Toho vzácného krvácejícího Pána, který za mne zemřel.

Povstaňme a zpívejme:

Jak sladce zní Ježíšovo jméno,

ó, jak uzdravuje každou bolest ...

Vezměte jméno Ježíš s sebou, až odtud půjdete.
